

LA NECIESA DELS CANALLES

LA NECIESA DELS CANALLES

CARLOS ARBÓ

El dimecres 3 de setembre de 2008, la periodista Maruja Torres va omplir la sala de plens de l'Ajuntament de Lloret de Mar. Inaugurava el primer cicle de "Planeta dones" amb una conferència titulada "Ulls que veuen, cor que sent" per explicar la seva experiència com a corresponsal de guerra. En convertir el refrany "Ulls que no veuen, cor que no sent" en el seu contrari expressava la necessitat de no amagar el cap sota l'ala per eludir el compromís amb la causa dels oprimits.

La reconeguda mala bava de l'escriptora fluïa en la columna d'opinió del diari El País, un referent per a la progressia dels anys de la transició, avui integrada en els cercles de poder.

Era un secret de domini públic que les àcides diatribes de la periodista tocaven el voraviu dels membres d'un consell d'administració sempre obedient a la veu del seu amo, Nicolas Berggruen, magnat del fons d'inversions especulatives Liberty Acquisition Holdings.

Així doncs, no és estrany que se li requerís deixar la columna d'opinió i, per canviar d'aires, es dediqués a fer reportatges. Ella va rebutjar l'oferta i va fotre el camp.

El seu darrer article publicat dijous passat es titulava "Ignomínia" i començava amb una contundent afirmació: Vivim en un temps de canalles sumits en un estat de neciesa permanent. Seguidament es preguntava què va ser primer, si ser canalla o ser neci.

De fet, la resposta poc importa perquè uns i altres s'alimenten mútuament. Els canalles són miserables egòlatres que, instal·lats en una torre d'ivori, es creuen estar per sobre del bé i del mal. Actuen a pinyó fix sense misericòrdia o remordiment pels danys que provoquen.

Els necis, que viuen entre la ignorància i la imprudència, no tenen cap problema per protagonitzar el ridícul amb sortides de mare escandaloses. Només cal escoltar o llegir les declaracions dels polítics, per sentir vergonya aliena.

A banda dels càrrecs públics existeix una gentalla que, emparada en el covard anonimament de les xarxes socials o en la impunitat emanada d'una legislació obsoleta, es dedica a difamar per enveja o rancúnia a qui no combrega amb les seves idees.

El filòsof Rafael Argullol va escriure anys enrere que la complicitat dels necis i els canalles era una característica de la nostra època. Advertia que els necis gairebé mai saben que ho són i els canalles gairebé mai reconeixen ser-ho.

Per tant, s'ha d'estar atents per identificar i combatre la neciesa permanent dels canalles.

És a dir, no s'ha d'oblidar un refrany que, de forma irònica, avisa de les conseqüències de fugir de la realitat: "Ulls que no veuen, merda que trepitges!"

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/05/21/neciesa-dels-canalles/618268.html?utm_source=rss